



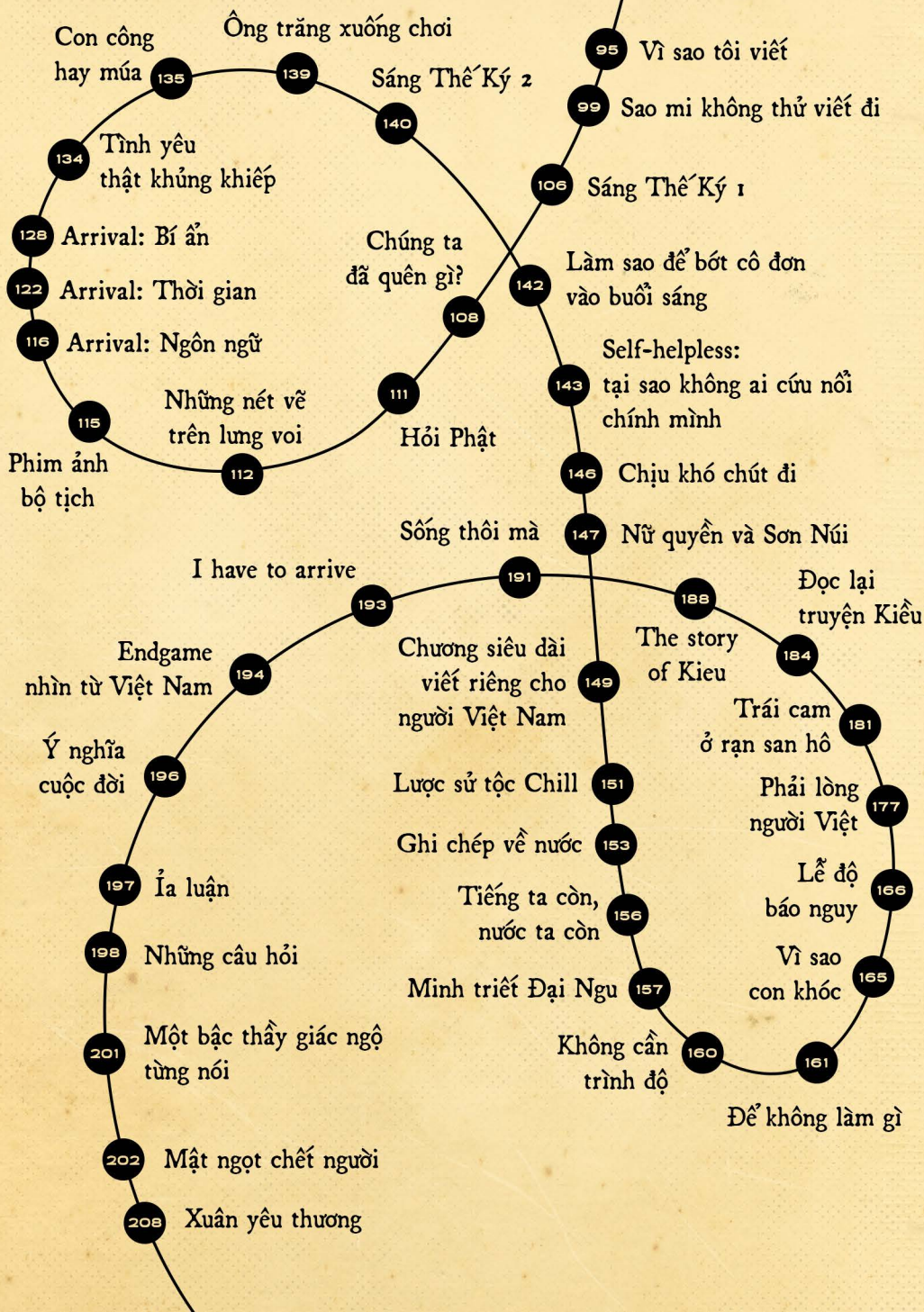
TIỂU SĨ NGU NGU

ÔM PHẢN LAO RA BIỂN

102 ghi chép về mọi điều và không gì cả

MỤC LỤC

Chapter Number	Chapter Title
4	Hướng dẫn sử dụng sách
6	Từ vựng Ngu Ngu
10	Tâm sự sương sương
14	Biển
16	Vui
18	Sẽ ra sao nếu
20	Chán
24	Cô đơn
25	Tôi đứng trong sân bay
27	Núng
31	Nhất nguyên
32	Lười
33	Khổ
37	Lông chim
38	Sướng
42	Lại chán
45	Đạo chán
46	Tò mò
47	Trò chuyện cùng cuốn chiếu
49	Giận
50	Cầm cặc
51	Sợ
52	Buồn
55	Quá buồn
56	Nhớ
57	Đơ
58	Hoang mang
59	Nổi loạn
60	Bút rút
61	Vấn chán
64	Kể tiếp về đạo chán
66	Khinh bỉ
71	Chịu đựng
72	Luẩn quẩn
73	Ngunguception
74	Thèm
76	Đập Đá
77	Mẩn nguyện
79	Siêu chán
80	Kể nốt về đạo chán
81	Biến mất
85	Tính Không
87	Dòng tôi đang chảy
91	Thương chim
93	Không thể gọi tên
94	Điều thực sự khiến bạn mỉm cười



Người cười 209

Bùi Giáng 210

Dịch 212

Làm sao để bớt nghĩ lan man
vào buổi chiều

213

Thư cuối năm
viết cho em từ đảo

214

217

Sáng thế kỷ 3

218

Việc quan trọng

Huyền Trang thỉnh kinh

219

Làm sao để bớt buồn vào buổi tối

220

Bây giờ
trên trái đất

Lý do để sống

221

Ahaha

224

Ghi chép buổi sáng
mùa Covid-19

222

Thượng Đế im lặng

228

2 giờ sáng

229

Chân trời của các nhà thơ

231

Viết cho ba, ngày ba mất

232

Một ngày bình thường

234

Nhẹ nhàng thôi

236

Ba phút nằm im

238

Về tác giả

240

VUI

Hân hoan, phấn khích, khoan khoái, hào hứng, vui vẻ, nhìn đâu cũng thấy chuyện buồn cười: đó là những cảm giác tôi thường trải qua, khoảng hai năm trở lại đây. Nếu là chim, tôi sẽ hót vang lòng. Nếu là hoa, tôi sẽ nở bung bét. Nếu là Mozart, tôi sẽ viết ra những giai điệu du dương tha thiết ngập tràn ánh sáng và niềm vui. Nhưng vì chỉ là một thị dân tầm thường, tôi đành đăng hàng chục status trên Facebook.

Nhiều người quan ngại cho rằng tôi bị hưng cảm — một triệu chứng rối loạn cảm xúc đối nghịch với trầm cảm. Khoảng mười năm trước có lẽ tôi cũng từng bị thật. Tôi vẫn còn nhớ buổi chiều mùa xuân ấy đi bộ dọc theo những con ngõ nhỏ ở Savannah, sau những ngày dài nằm bẹp dí ở nhà không gượng dậy nổi, tôi đã rơi vào một cơn hưng cảm tung bùng hoa lá. Tôi cười với từng cành cây nhánh cỏ, từng nắp cống trên mặt đường, từng con sóc chạy

ngang theo dây điện. Tôi cười với mỗi ý nghĩ thoáng qua, mỗi cảm giác hiện đến, và tôi cười với mỗi ánh mắt ngờ ngàng dò hỏi người ta hướng về phía mình. Kiểu gì cũng có người nghĩ tôi điên. Tôi không muốn cười cũng không được: mồm tôi cứ ngoác ra. Hương thơm của hoa làm tôi cười, mùi thối của rác làm tôi cười nhiều hơn. Cơ thể tôi như một nồi nước sôi, mỗi một bong bóng vỡ là một niềm sung sướng râm ran lan tỏa khắp người. Sau này tôi từng chơi thuốc, nhưng chưa loại thuốc nào có thể mang lại cho tôi cảm giác hưng phấn của buổi chiều hôm đó.

Cũng như nước không thể sôi mãi mà không cháy nổi, hưng cảm chỉ là một trạng thái ngắn hạn, một cú nhảy vọt lên để cứu tâm trí khỏi bị chết đuối trong vũng lầy của chính nó. Thường thì sau đó nó sẽ lún dần trở lại, và vòng lặp bắt đầu. Điều tôi đang trải qua không thuộc về vòng lặp đó: niềm vui đến và không rời đi nữa. Nó cứ quanh quẩn khắp chung quanh, chỉ cần tôi chú ý là có thể bắt gặp. Chỉ cần tôi không quá đói, không quá mệt, không quá buồn ngủ: mọi thứ đều có thể mang tới niềm vui. Tôi vui cả khi tôi chán, hay cả khi tôi đang đau đớn. Nghe thì có vẻ kỳ quặc, nhưng thực tình có một loại trạng thái như vậy — loại trạng thái tôi đã luôn tìm kiếm, trong suốt hơn hai mươi năm buồn chán của đời mình.

SẼ RA SAO NẾU

Tôi ít khi xem tivi, lần nào xem cũng gặp những trải nghiệm sâu sắc. Ví như trưa nay xem điểm tin thể thao, anh bình luận viên hào hứng: *“Nhìn lại chặng đường vào tứ kết của U23 Việt Nam, chúng ta tự hỏi sẽ ra sao nếu mọi thứ đã không diễn ra như chúng đã diễn ra? Nếu không có cái chân của hậu vệ Australia, liệu Quang Hải có ghi bàn thắng lịch sử? Nếu không có trung vệ Tiến Dũng phá bóng ngay trên vạch cầu môn, liệu chúng ta có cầm hòa được Syria?”*

Nghe đến đó bỗng nhiên đầu tôi bật tung hàng trăm câu hỏi như pháo hoa: Ừ nhỉ, sao có thể kỳ diệu như thế? Nếu bố mẹ anh bình luận viên không hẹn hò nhau năm nào, liệu anh ấy có đang đứng trên TV mà đặt câu hỏi? Nếu ông bà nội ngoại anh ấy không sống sót qua chiến tranh, liệu bố mẹ anh ấy có ra đời? Nếu Lê Văn Tám không có thật, thì ai đã phá hủy kho đạn của Pháp? Nếu Quang Trung không phải là Nguyễn Huệ, liệu chúng ta có cần thi tốt nghiệp

môn Lịch Sử? Nếu Âu Cơ không gặp Lạc Long Quân, liệu họ có li dị nhau không? Nếu không có vụ nổ Big Bang, liệu chúng ta sẽ là gì và ở đâu trong một vũ trụ không có vật chất?

Thân tôi run lên, mắt tôi nhòe đi, bao nhiêu hình ảnh, cảm xúc, tri kiến ào ào chảy trôi như một cơn ỉa chảy không gì ngăn cản nổi.

CÔ ĐƠN

Người ta ở ngay kia, mà không cách gì chạm tới. Mọi lời nói đều lạc lõng và rụng rơi. Mọi cử chỉ đều gượng gạo. Mọi dáng điệu đều không thoải mái. Mình cần phải rút lui. Mình sẽ rất buồn, rất khổ. Nhưng mình không thể khác. Mình không biết phải nói gì, làm gì. Không gì có thể lấp được khoảng cách xa vời vợi. Một mình mình trên hoang đảo. Xung quanh là đại dương mênh mông, là sa mạc ngút ngàn. Càng gần lại càng xa: mình không thể nói gì với gia đình. Càng xa lại càng khó: mình không biết mở lời thế nào với một người mới gặp. Liệu người ta có thích mình? Có ghét mình? Có thương mình? Có hiểu mình? Có thông cảm cho mình? Có kiên nhẫn băng qua sa mạc? Có dũng cảm vượt đại dương? Mình sợ bị từ chối. Mình sợ bị phản bội. Mình sợ làm đau và bị làm đau. Xuống tận cùng hang ổ của Cô Đơn, mình tìm thấy Sự Hãi nằm tròn xoe run rẩy. Mình ôm lấy nó, nằm lặng im nghe tiếng phập phồng. Và cả tiếng đại dương đang rì rào chảy tràn vào sa mạc.

TÔI ĐÚNG TRONG SÂN BAY

Tôi đứng trong sân bay, một người mẹ đang bế con bên hông, mặt chị cau lại như thể em bé vừa ị đùn, người chồng đi bên cạnh trông hơi đồ đần, có vẻ như lâu lắm rồi anh chưa được ngủ yên giấc, rất có thể điều ước lớn nhất của anh bây giờ là già đi thật nhanh và thằng nhỏ kia lớn thật nhanh để anh có thể ị đùn thoải mái và đến lượt nó phải dọn, và kia, một đôi nhân viên sân bay đang chơi tàu hoả bằng một dãy dài xe đẩy hành lý, một chị ở đầu kéo tu tu tu, một anh ở cuối vừa đẩy nhẹ nhàng vừa gác đầu lên thanh xe, ngắm nhìn say sưa người đồng nghiệp đang lái tàu như lái một con rắn khổng lồ trườn qua bao nhiêu là gương mặt bồn chồn và mỗi một, và, kỳ diệu làm sao, giữa tất cả những chuyển động tưởng hỗn loạn nhưng hết sức nhịp nhàng ấy, âm nhạc vang lên trong tôi du dương và rục rở, tôi có cảm giác mình có thể nhảy múa ngay lúc này, ô tôi đang nhún nhảy rồi, tôi lướt đi cùng con rắn, tôi cười với anh nhân viên đi cuối nhưng anh đang mãi ngắm chị nhân viên đi đầu, tôi bèn lướt sang bên

cạnh cười với em bé vừa ị đùn xong, trông nó có vẻ hớn hỏ, rồi tôi xoay một vòng, nháy mắt với một đôi trẻ trông như chuẩn bị chia tay, họ nhìn tôi rồi nhìn nhau, dường như trong một khoảnh khắc họ cùng đồng ý với nhau là tôi bị khủng, tôi thì thấy thật hạnh phúc vì có thể giúp họ gần nhau hơn, rồi tôi cúi xuống nhẹ nhàng trù mến giơ tay hi-five với một cụ già, nhưng có vẻ như cụ không thích hi-five, con cháu đi bên cạnh cụ có vẻ cũng không thích, mà sao ai cũng nhìn tôi như thế nhỉ, mọi người chưa đeo headphone bao giờ à?

LƯỜI

Có một dạo tôi cứ nghĩ là mình lười. Vì tôi không chăm học. Vì tôi không chăm làm. Vì tôi không quyết tâm phấn đấu. Vì tất cả mọi người đều đang vượt lên. Cho đến một ngày tôi tìm được điều tôi thích. Tôi làm nó quên ăn quên ngủ, và ngỡ ngàng nhận ra là tôi không lười tí nào. Tôi chỉ không đủ hứng thú mà thôi.

KHỔ

Có những giai đoạn tôi khổ suốt cả ngày. Tôi khổ từ khi uể oải ngồi dậy, đầu vầng vất những hình ảnh và cảm giác của giấc mơ đêm hôm trước. Cơ thể rã rời như chưa được ngủ chút nào, tôi khổ khi miễn cưỡng lết đi đánh răng, rửa mặt, và không thể nghĩ ra sáng nay ăn gì. Để rồi trong lúc đang nhai một cái gì đó, có thể là một cái bánh mì nóng giòn tan, một tô bún riêu đậm đà, hay một đĩa bánh cuốn thơm phức, tôi đã kịp khổ vì một cái gì đó khác. Có thể là ai đó vừa nói gì trên mạng (đĩ nhiên tôi vừa ăn vừa lướt điện thoại) làm tôi khó chịu. Có thể là những việc phải hoàn thành hôm nay làm tôi ức chế. Có thể một vấn đề còn chưa xong hôm qua làm tôi bực bội.

Để tự trấn an, tôi pha cho mình một cốc cà phê sữa. Cà phê làm cho não tôi căng lên và tim tôi đập nhanh hơn, tôi biết điều đó. Nhưng tôi thích mùi vị của cà phê. Không có cái mùi vị quen thuộc ấy, tôi chẳng biết phải bắt đầu

một ngày mới như thế nào. Để rồi khi đã cầm cái cốc trên tay, nhấp một ngụm, nhắm tịt mắt để cố gắng thưởng thức cái mùi vị có vẻ như càng ngày càng phai nhạt ấy, tôi vẫn không biết phải làm gì tiếp theo. Ngoài khó.

Tôi nghĩ đến công việc. Đến những thứ tôi đã và đang làm, nhỏ bé và vụn vặt. Những thứ tôi muốn làm, vĩ đại và xa xôi. Sẽ ra sao nếu tôi không bao giờ có cái gọi là sự nghiệp? Sẽ ra sao nếu tôi không bao giờ đạt đến mức độ chuyên nghiệp trong bất cứ việc gì, vì việc gì tôi cũng thích làm và chỉ biết một chút xíu? Sẽ ra sao nếu không ai thấy những điều tôi có thể làm là có ích, là có lợi, là đáng được trả công? Sẽ ra sao nếu tôi mãi mãi không kiếm ra tiền? Liệu có bao giờ tôi trở thành một người vô gia cư, một kẻ xin ăn và sống nhờ trợ cấp xã hội? Tôi sẽ tồn tại được bao lâu nếu sống như thế?

Tôi nghĩ đến gia đình. Những người luôn cưu mang, bảo bọc tôi. Những người thương tôi, nhưng không hiểu tôi. Những người muốn tốt cho tôi, nhưng không biết “tốt” đối với tôi có nghĩa là gì. Sau này tôi không trách họ nữa, vì tôi đã nhận ra, chính tôi cũng không biết thứ mình muốn. Nhưng đằng nào thì tôi cũng không thể tìm được sự hỗ trợ nào khác từ họ, ngoài một mái nhà, và những bữa cơm tôi không thể tự mình kiếm được. Tôi thấy bồn chồn,

bí bách, ngọt ngạt. Tôi muốn trốn chạy, nhưng không dám bỏ đi. Phần vì sợ chết. Phần vì cảm giác tội lỗi. Tôi thấy mình như một con cá trong bể kính, một con chim trong lồng. Tôi khổ vì thèm bay, nhưng không dám bay.

Rồi lại phải ăn trưa.

Buổi chiều, tôi nghĩ đến người ta. Rất lâu rồi không ai gửi mail cho tôi, nhắn tin cho tôi, hoặc gọi cho tôi một cuộc nào. Tôi không có bạn. Không có người yêu. Không có đồng nghiệp, đồng bào, đồng chí. Không có một hội nhóm nào tôi muốn tham gia. Không một cộng đồng nào tôi cảm thấy thuộc về. Tôi chỉ thấy mình tách biệt, đứt gãy, bơ vơ trong một cõi riêng.

Tôi nghĩ đến thế giới. Đến những tin tức về chiến tranh, về bệnh tật, về những tội ác đang diễn ra không một phút nào ngơi nghỉ. Tôi chỉ thấy một cái hố đen ngòm.

Tôi nghĩ đến thiên nhiên. Đến những cánh rừng đang bị đốt phá. Đến hàng nghìn loài động vật đang trên đà tuyệt chủng. Đến băng ở hai cực đang tan. Đến hình ảnh con gấu trắng ốm tong teo trên một tảng băng trôi chỉ vừa đủ chỗ cho nó đứng. Tôi lại thấy ngột thở.

Lúc trệu trạo nhai cơm tối, tôi nghĩ đến tôi. Tôi chán ghét cơ thể mình. Nó quá gầy, ăn bao nhiêu cũng vậy. Nó quá mỏng manh và yếu ớt. Nó quá xấu xí và cong queo. Nó quá nhiều bệnh tật. Ai lại muốn ôm lấy một cơ thể như thế này? Ai lại muốn chấp nhận nó, nâng niu nó, chăm sóc nó? Ai mà muốn làm tình với nó?

Tôi nghĩ đến tình yêu. Có lẽ nào tôi sẽ chết đi mà không bao giờ biết được tình yêu là gì? Có thể lắm, cứ với cái kiểu sống như thế này.

Tôi chìm vào giấc ngủ trong đau khổ. Tôi mơ một giấc mơ đau khổ, thứ sẽ làm đầu tôi vầng vất, vào sáng hôm sau.

LÔNG CHIM

Hôm nay mình học được một câu siêu đáng yêu: *“Lông chim dù mọc sau lông mày nhưng lại dài hơn lông mày.”* Câu này đáng yêu ở chỗ nó rất đúng nhưng lại chẳng có ý nghĩa mẹ gì cả, giống i như tất cả các câu còn lại trên đời. Xịn vãi. Hihi.

VỀ TÁC GIẢ

Tiểu sĩ Ngu Ngu từng làm họa sĩ minh họa, họa sĩ biếm họa, họa sĩ truyện tranh, blogger, thiết kế đồ họa, thạc sĩ nghệ thuật, giảng viên, điều phối viên, đồng sáng lập và điều hành một tổ hợp học tập sáng tạo. Hiện anh đang không làm gì cả.

Mua toàn bộ ebook và/hoặc liên lạc với Ngu Ngu:

Website: <http://ngungu.cc>

Email: tsngungu@gmail.com

Facebook Page: facebook.com/tsngungu